Am lăsat în urma mea, o umbră (II)

On Ianuarie 09, 2013

Continuă să-ți lărgești capacitatea de înțelegere a vieții, fără să devii prizonierul trăirilor care te frământă.

Încep să cred că aș fi mai puțin decât mă recunosc, doar una dintre ecuațiile unui reflex secundar al trăirii prin absurd, expresia unui fel mai puțin inteligent de a reacționa și de a mă proteja în fața neverosimilului realității. De fiecare dată când mai trece o zi, o săptămână, simțind că am făcut aceleași lucruri, ca un fel de repetare a unor date din memoria timpului, când simt că am văzut aceleași locuri și am vorbit cu aceeași oameni, încep să mă găsesc într-o imposibilitate de a-mi exercita întreaga forță a personalității.

Irosirea vieții începe cu o irosire a tuturor eforturilor de a găsi un motiv bun de a reacționa la propria percepție a realității. Dacă aș eșua să mă ridic la nivelul moralității și virtuții, capitalul adevăratelor valori care mă autentifică drept un om de mare caracter, ca o primă încercare de a eluda orice compromis făcut cu forțele pornirilor naturale de a-mi scrie jurnalul în văzul lumii, ar însemna de fapt să mă expun dramatizat într-un joc al interacțiunilor dintre "conformism" și "constrângere".

Aș fi putut fi în alt loc în orice moment, gustând din viața diferită a altor personaje din lumea pe care o cunosc, descoperind noi forme și stiluri de a trăi, cu cele mai interesante povești de împărtășit, de la care aș avea atâtea de învățat. Dar mereu ceva mă ține într-un loc, din perspectiva unei călătorii printr-un labirint al oglinzilor deformante în care rătăcesc mână în mână o realitate a trăirii prin regrete și o poveste a trăirii prin repetare.

În prefața cărții "Perpetuum Mobile", Mariana Brăescu Silvestri scria: *"Ca o scoică aș putea închide povestea, perla prețioasă a inimii mele și aș păzi-o pe tot restul vieții și acolo ar rămâne pentru vecie. Taina definitivă. Taina mea."*

Spre deosebire de momentele pe care le trăiesc în amintirea clipelor care au trecut, delimitând caracterul global al lucrurilor care mă îngrijorau și mi-au dat toate opțiunile pentru nevoile de vedere în ansamblu, implicând prin această operație o anumită distanțare de excesivele tendințe de a explica prin reflecție sensul vieții, povestea reinventării mele are ca laitmotiv prizonieratul unei stări de spirit care se declanșează numai atunci când acționez în încălcarea prezentului.

Leadership: Ești sută la sută autentic în trăirile pe care ți le dă momentul prezent în ceea ce privește consistența realității cuprinsă între exigența de a continua să te autolimitezi și firul poveștii care te ține într-o continuă încercare de înțelegere a experienței vieții?

Accepți să trăiești prin felul cum reacționezi la ceea ce ți se întâmplă sau renunți să te mai întrebi dacă povestea ta e ficțiune sau realitate.

De fapt, "Acceptarea" sau "Renunțarea" sunt cele două linii paralele care nu se ating, derivate din evoluția trecutului și prezentului – care la rândul lor determină viitorul. Două forțe decisive care despart oamenii în două categorii: învingătorii și învinșii, cei care își apără cu tărie condiția, și cei care își contrazic rolul, crezurile și menirea (pe care se sprijină leadershipul).

Ca să poți adăuga o valoare uriașă vieții tale, văzută ca o intervenție în formarea

personalității, trebuie să respecți condiția esențială a inițiativei tale de a-ți grăbi transformarea: acceptarea.

Acceptarea schimbării, evoluția spre o transformare fundamentală la toate nivelele, este ca o poliță de asigurare pentru viață: alegerea dacă o semnezi sau nu, îți aparține. Experiența de mare intensitate a trăirii autentice pe care ți-o asigură viața, în multe dialoguri cu tine însuți pe seama interpretării realității, măreției, desăvârșirii tale, dă naștere dispoziției de a te releva ca un filosof progresiv care încearcă să dea personalitate unei entități de tip cognitiv pe care să o numească din tot sufletul "GHID".

Dacă năzuiești la o înnoire a identității, a modului de a reflecta și de a acționa, trebuie să fii dispus să te raportezi mai mult la dimensiunea convingerilor care ori îți sabotează viața, ori îți canalizează percepția despre ce te frământă spre o uniformizare a gândirii filosofice. Adică să pui în prim plan realitatea și evoluția personală prin imaginea în oglindă a motivului central ce-ți cauzează "tulburarea" conștientă față de ceea ce ți se întâmplă.

Cu responsabilitate, fără a formula obiecțiuni care nu fac altceva decât să lungească procesul de evoluție, trebuie să semnezi acordul cu propria ta persoană, să confirmi faptul ca ai înțeles termenii și condițiile impuse de viitorul tău statut.

Respecți cu ușurință condiția esențială a inițiativei tale de a te transforma într-un alt om? Te detașezi de partea neînțeleasă din tine, sau o accepți cu ușurință? Cum traversezi pârtia abruptă a alternativei? Te arăți deschis schimbării sau continui să te ascunzi în umbra celui ce ai fost?

Leadership: Monitorizezi informațiile privind percepția personală despre îndeplinirea cerințelor de evaluare pe care le atribui unui adversar tăcut și puternic?

Acceptarea schimbării în ceea ce privește redefinirea conceptului de "sine" este primul pas spre marea transformare a profilului de lider. Ea este dată de senzația de plenitudine din momentul acela cheie în care reușești să te definești, atunci când toate calitățile tale se unesc într-un singur nucleu și se materializează într-un set de acțiuni care duc în final la atingerea potențialului propriu.

Acceptarea se aplică întregului spectru al existenței tale ca Om și ca lider. Ea se realizează și se manifestă în mod practic atunci când alergi în direcția "umbrei" pe care o întrezărești la orizont. Când îți canalizezi eforturile spre partea neînțeleasă din tine, când ajungi să înțelegi într-un fel nou și clar ceva ce ai simțit întotdeauna intuitiv. Trebuie să te sprijini pe "umerii" acceptării dacă vrei să adaugi valoare vieții tale.

O insuficiență sau o absență a deciziilor care se impun a fi luate în momentele de incertitudine, atunci când asupra ta planează suspiciuni, când orizonturile îți sunt învăluie în ceață, răsfrângându-se apoi asupra întregii tale evoluții, - poate diminua abilitatea și dispoziția ta de a te ocupa de acele aspecte definitorii ale caracterului tău pe care se sprijină stilul leadershipului practicat.

Adversarul tăcut și puternic care oricând te poate lua prin surprindere, sabotând orice încercare a ta de a te autdepasi, este obișnuința de a te vedea mereu cu aceeași ochi, neschimbat de gândurile zilnice care te frământă.

Am lăsat în urma mea o umbră este un "la revedere" adresat gândurilor de peste zi care te-au frământat foarte mult, dar din care ți-ai alimentat o nouă înțelegere asupra ta și asupra vieții.

Fiecare din noi este propriul său lider în ceea ce privește viitorul său, dar este o dovadă de maturitate să accepți să te transformi și să devii un om pe care lumea se poate baza. Într-un om care are un "modus operandi" constructiv spre binele lui și al celorlalți, care acceptă asumarea responsabilităților majore pe care le implică noul său statut.

Respectă condiția esențială a inițiativei tale de a-ți grăbi transformarea, ca să rezonezi mai ușor cu întregul spectru al leadershipului.

Source: https://neculaifantanaru.com/am-lasat-in-urma-mea-o-umbra-II.html